

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

Mani vismīļie draugi! Ar vēja spārniem ir aizlaidies mūžībā vēl viens brīnišķīgs Kristus Dzimšanas gadalaiks, atbalsojot debesu velvēs skanīgo eņģeļu himnu "Gods Dievam augstumos". Tiesa, nostalgija pēc skanīgajām Kristus Dzimšanas dziesmām daudzās draudzēs liek vēl tās dziedāt līdz pat Kunga Prezentācijas svētkiem, kurus svinēsim kā tautā pazīstamo Sveču dienu 2. februārī. Tajā dienā tiek svētītas sveces un rīkota Gaismas procesija pa baznīcu, to apgaismojot ar tikko pasvētītām svecēm, kuras ticīgie nes aizdedzinātas un dzied tradicionālo dziesmu "Mariju mēs sveicināsim". Ar šo procesiju Jaunās Derības tauta dodas satikt savu Pestītāju, atceroties šajā svētku dienā Vecās Derības pārstāvju Simeona un Annas tikšanos ar savu Glābēju, kuru tiem bija liela laime turēt uz savām rokām un skatīt savām acīm. Domāju, ka tā tik tiešām bija milzīga privilēģija, kādu Debesu Tēvs uzdāvināja šiem sirmgalvjiem par viņu lielo uzticību Vecās Derības likumu pildīšanā. Šajā skaistajā svētku dienā Latvijas baznīca pateicas Kungam arī par tās uzticīgā priestera un monsinjora, manas mātes brālēna un mana onkuļa Oļģerta Daļeckā dzīves 80 gadu jubileju, kuru viņš svin sv. Antona baznīcā Rīgā, ko pats no nulles uzbūvēja. Viņš ir labi pazīstams kā izcils vairāku baznīcu un objektu būvdarbu vadītājs, pateicoties kuram ir uzbūvēts arhibīskapa kūrījas 2. stāvs Vecrīgā, Garīgā semināra jaunās ēkas, pabeigta Rīgas Trīsvienības baznīcas jaunbūve, kā arī kādreiz jaunceltā Naujenes baznīca, kuru komunistu valdība bija uzreiz atņēmusi. Lai Dievs uztur šo tautā iemīļoto garīgo ganu pie labas veselības un dāvā spēkus un izturību vēl kalpot Kunga druvā vairākus gadus. "Plurimos annos!", dārgo onkuli!

Februāra pirmā nedēļa ietver sevī vairākus Baznīcas mazos svētkus, kas tomēr ir populāri tautā. 3.02. ticīgie lūdz sv. Blazija aizbildniecību pret kakla un elpošanas ceļu slimībām, saņemot svētību ar degošām sv. Blazija svecēm, kuras sakrustotā veidā priesteris pieliek viņiem pie kakla un izsaka svētības formulu: "Caur sv. Blazija, bīskapa un mocekļa, aizbildniecību lai Dievs tevi pasargā no kakla slimībām un no visām citām kaitēm: Tēva un Dēla, † un Svētā Gara vārdā". Katrs ticīgais atbild: Amen.

Savukārt 5.02. sv. Agate pulcina dievnamos lielas tautas masas, gandrīz kā mazajās "Lieldienās", jo tiek svētīta sv. Agates maize un ūdens, ko ticīgie izmanto kā līdzekli pret ugunsgrēka nelaimēm. Šoferi un

ceļinieki ņem līdz svētīto Agates maizes gabaliņu savā ceļa somā, mašīnā vai apģērbā, ticībā piesaukdami svēto Aizbildni par laimīgu ceļojumu. Daudzi ticīgie ir reāli saņēmuši sv. Agates palīdzību, bet noteicošais vienmēr paliek cilvēku ticība faktors.

21.01. mūsu baznīcā notika ļoti mīļš ekumenisks dievkalpojums, kurā šoreiz piedalījās līdz ar luterāņu mācītāju Ingusu Dāboliņu arī pareizticīgo virspriesteris tēvs Oļģegs Peļevins kopā ar visu triju konfesiju brāļiem un māsām. Sirsnīgas lūgšanas pacēlās uz debesīm no garīdznieku un ticīgo sirdīm, kuri varēja sadoties rokās un vienoties Kunga lūgšanā un miera sveicienā. Mūsu draudzes korītis kuplināja dievkalpojumu ar skaistām dziesmām. Pēc dievkalpojuma draudzes mājā paliels luterāņu un krietni mazāks katoļticīgo pulciņš vienojās agapē — sadraudzības maltītē, kurā valdīja mīlestības un dziesmu atmosfēra. Bija tiešām jauks un svētīgs vakars mums visiem, kuri piedalījās šajā ekumeniskajā dievkalpojumā. Sevišķi bija liels prieks par ļoti sirsnīgo tēvu Oļģegu, kurš atveda man un mācītājam dāvanas. Bija prieks arī piedalīties pareizticīgo Kristus Dzimšanas svētkos 7.01. atjaunotajā sv. Nikolaja dievnāmā pie Lēdmanes ceļa. Lai Kungs svētī kristiešu vienotību, par ko lūdzāties visu nedēļu no 18.-25.01.! Ar 10.02. Pelnu Trešdienā uzsāksim Lielo gavēni, ievērojot tajā dienā STINGRO gavēni. Bet Aizgavēņa dienā, 9.02., aicinu visus uz Pankūku balli draudzes mājā pēc vakara Mises. Papriecāsimies kristīgi un sāksim gandarīt par grēkiem! Pr. A. Solims

Sveču dienā

Godam senči sveces lēja,
Dieva godam uz altāra cēla.
Svece degot paraugs, draugs,
Dieva Vārdu klausīt sauc.

Svecīte deg pazemīga,
Tās liesmiņa bijīgi trīc.
Sveces mūžs ir ļoti īss.

Izkūst, satumst, tai neaust vairs rīts.

Sveces maina cita citu,
Dieva gaismai savu liek klāt,
Izlīst asariņās karstās,
Kas sāpes cieš, kam sirdis aukstas.

Ir svecēm sava "Sveču diena",
Ceļ savu gaismu Dieva namā,
Karstu elpu svecīte dveš,
Dieva mīlestību teic.

Godam senči sveces lēja,
Dieva godam uz altāra cēla.
Tās sevi ziedo, gaismu rāda,
Tālu projām tumsu raida.

Pelnu dienas tradīcijas

*Manas mamma **Benediktas Zalānes** atmiņas par Pelnu dienas tradīcijām viņas ģimenē Riešņu sādā.*

Tuvojas Lielā gavēņa laiks. Tur arī ir, ko pārdomāt. Tēvs un māte mums vienmēr atgādināja gavēņa lielo nozīmi. Sākums bija Pelnu dienā – iepriekš sagatavoja ēdāmo, lai cilvēkiem netrūktu spēka arī bez piena un gaļas. Bija garšīgas silķes. Paši izgatavoja no linsēklām eļļu, kas ar skābētiem kāpostiem un kartupeļiem ļoti labi garšoja. Gatavoja dažādus ēdienus: no auzām gatavoja *sutkas* – garšīgu un veselīgu ēdienu, no kaņepju sēklām taisīja pienu, ar ko balināt zupas.

Kaņepes bija ļoti noderīgas, tās izmērcēja dīķos, izžāvēja, izmala, no šķiedrām vija stipras virves. No sēklām, kā jau minēju, gatavoja pienu. Kad cepa karašņu, virsū uzbēra sēkliņas, bija ļoti laba garša. Vēl kopā samīcīja kartupeļus, pupas, zirņus, taisīja pikas un ēda, piedzerot klāt kafiju, ko paši gatavoja no miežiem un ozola zīlēm.

Tagad pastāstīšu, kā sagaidījām Pelnu dienu. Jau iepriekš izbrūvēja miežu alu, kā vīrieši teica: „Zobu skalošanai, lai nepaliktu zobos kāds gaļas gabals”. Aizgavēnī agrāk paveica vakara darbus, sapulcējās lielākā istabā.

Vecākie vīrieši iedzēra alu, uz galda bija gaļas bļoda, ēda, cik kurš gribēja. Jaunatne priecājās – dziedāja, dejoja, gāja rotaļās. Pusaudziem un bērniem šajā vakarā arī bija savas nodarbības. Viņi sašuva lupatu kulītes, piebēra ar pelniem, no drātiņām sataisīja aķtīšus, un centās nemanot kādam piespraust. Tie prieki bija līdz divpadsmitiem naktī. Tad katrs devās uz savām mājām.

Pelnu dienas rītā bija pavisam cits noskaņojums. Visa ģimene nometās ceļos, noskaitīja lūgšanas. Katrā mājā pie sienas bija svētbildes. Brokastis ēdām jau bez piena un gaļas. Mamma salasīja visus mūzikas instrumentus, jo mūsu mājā tie bija vairāki, salika uz skapja augšas un aplāja ar segu, lai stāv līdz Lieldienām. Izberza visus katliņus, visas pannas, noberza koka karotes, lai nemaz nebūtu tauku smakas.

Tie, kas bija baznīcā, atnesa svētītus pelnus, katram uzbēra uz galvas, jo cilvēks reiz kļūs līdzīgs pelniem. Kad vējš uzpūš – to vairs nav, tāpat arī pēc cilvēka paliek tikai labie un ļaunie darbi. Tāpēc jālūdz piedošana, un, lai krustā sistais Kungs Jēzus piedod mums, jo mēs visi esam vainīgi. Ja mēs no sirds nožēlosim savus grēkus, pieņemsim Vissvētāko Sakramentu, tad ar tīru sirdi varēsim sagaidīt gaišos Kristus Augšāmcēlšanās svētkus. *Veronika Kudeiko*

Kunga mīlestība ir neizmērojama

„Kunga mīlestība ir neizmērojama”, tā varu teikt par saviem dzīves likločiem, pa kuriem mani Dievs ir vadījis un vienmēr bijis kopā ar mani.

Savu kristīgo dzīvi atceros no sešu vai septiņu gadu vecuma. Vecāki jau no mazotnes bērnus mudināja piedalīties dievkalpojumos un kalpot procesijā – nest karoga lentas vai kaisīt ziedīņus. Ziedīņi iepriekšējā dienā bija arī jāsalasa. Ziedīņiem bija jābūt svaigiem, kā tikko plūktiem. Ziedīņu lasīšana bija „smags darbs”. Labākais bija jasmīnu un ceriņu ziedēšanas laiks, tad ar ziediem bija pilni grozi un mēs tos ar prieku kaisījām pilnām saujām. Piedalīties Svētajā Misē un lūgšanās gan bija mokoši. Likās, ka nekad nebeigsies rožukroņa skaitīšana un litānijas lasījumi. Gaidīju vārdus „Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus...” Šos vārdus labi zināju un ar sparpu pievienojos pārējiem lūdzējiem. Tai laikā draudzē

kalpoja priesteris Jānis Bārtulis. Sevišķi aizkustināja viņa dziedājums “*Tantum ergo sacramentum*” (Visusvēto Sakramentu). Tas skanēja un atbalsojās baznīcas velvēs.

Mūsu ģimenē katru vasaru meitenēm bija jaunas kleitiņas, lai varētu sapucēties, ejot uz baznīcu. Bērniem sevišķi patika baznīcā Vasarsvētku svētdienā un pirmā augusta svētdienā. Šos svētkus mēs sevišķi gaidījām. Pirmā augusta svētdienā notika bērnu iesvētības. Baznīca bija skaisti saposta, pilna ar cilvēkiem, likās, ka kora dziedājums un ērģeles skan kaut kā īpaši. Bērniem interesantākais sākās pēc dievkalpojuma, tad baznīcas dārzs pildījās ar cilvēkiem, jo notika fotografēšanās. Varēja nofotografēties visi kopā vai mazākos pulciņos, kopā ar vecākiem, vai kopā ar prāvestu.

Arī man pienāca pātaru mācīšanās un iesvētību laiks pie priesteri Rancāna. Šis laiks bija diezgan satraukts, bet prāvests biktskrēslā prata nomierināt un piedot. Paldies par to! Ar to pamats kristīgai dzīvei it kā bija ielikts. Skolas un studiju gados kristīgā dzīve norisinājās “neklātienē” caur vecākiem (ziemassvētku oblātes, Lieldienu brokastis). Vecāki arvien mūs mudināja lūgties, kaut vienatnē un klusībā, censties nokristīt bērnus pie pirmās iespējas. Tā kādā Ziemassvētku vakarā Lielvārdes katoļu draudzes mājā priesteris Antons Mičulītis nokristīja manu trīs mēnešus veco dēliņu. Un dzīve turpinājās bez sevišķām izmaiņām. Pārbaudījums – cik stipri kristīgie pamati ir ielikti – nāca negaidot. Saslima mana sešus mēnešus vecā meitiņa. Veselības stāvoklis bija bezcerīgs. Lūdzos un raudāju, raudāju un lūdzos pie meitiņas gultas slimnīcā. Nesapratu, ko darīt – meitiņa nebija kristīta. Pirms ievietošanas intensīvās terapijas nodaļā, turpat palātā ārstu un citu slimnieku klātbūtnē ar ūdeni mazgāju meitiņai seju un krūtis un skaitīju: “Es tevi kristu tā Kunga Dieva Tēva, Dieva Dēla un Svētā Gara vārdā! Amen.” Apzīmēju ar krustiņu uz pieres un krūtīm, samīļoju. Neatceros, kā pagāja naktis un dienas, bet notika necerētais – meitiņas veselības stāvoklis uzlabojās un šodien manai meitai jau pašai ir meita. Esmu bezgala pateicīga Dievam par lielo žēlastību, ko saņēma ārsti un māsiņas tajās dienās un arī tie, kas lūdzās par manas meitiņas dzīvību. Paldies priesterim Odiņam par pātaru mācībām, kristībām un iesvētībām manai meitai. Ceremonija notika Ogres baznīcā. Pēc nedēļas iesvētītie bērni saņēma Iestiprināšanās sakramentu Sv. Jēkaba katedrālē. Esmu pateicīga Dievam, kas dod man spēku lūgties, ka manas lūgšanas arvien tiek uzklausītas, esmu pateicīga par žēlastībām, kuras es un mani tuvākie ir saņēmuši. Paldies vecākiem par prasmi mudināt bērnus darboties un piedalīties Baznīcas dzīvē. Paldies brālim un māsām. Pateicos priesterim Mārim Zviedrim par iespēju kopīgi lūgties. Pateicos priesterim Andrim Solimam par mudinājumiem slavēt Kungu Dievu, lūgties un nepagurt. *Renita Beķere*

Pāvesta Franciska vēstījums Lielajam gavēnim, 2016

“Es gribu žēlsirdību nevis upurus” (Mt 9,13)

Žēlsirdības darbi Jubilejas gadā

1. Marija – Baznīcas, kas evaņģelizē, ikona, jo viņa pati ir evaņģelizēta

Jubilejas gada pasludināšanas bullā vērsos ar aicinājumu “Šī Jubilejas gada Lielo gavēni intensīvāk izdzīvot kā īpašu laiku Dieva žēlsirdības svinēšanai un piedzīvošanai” (*Misericordiae Vultus*, 17). Ar aicinājumu klausīties Dieva Vārdu un piedalīties iniciatīvā “24 stundas Kungam” gribēju likt uzsvaru uz Vārda klausīšanas lūgšanā, sevišķi, pravietiskā Vārda. Dieva žēlsirdība patiešām ir pasaulei adresēts vēstījums, bet vispirms katrs kristietis ir aicināts pats piedzīvot šo vēstījumu. Tāpēc Lielā gavēņa laikā sūtīšu Žēlsirdības misionārus, lai tie visiem būtu Dieva tuvuma un piedošanas konkrētā zīme.

Saņēmusi erceņģeļa Gabriēla viņai adresēto Labo Vēsti, Marija *Magnificat* slavas dziesmā pravietiski cildina žēlsirdību, ar kādu Dievs viņu izvēlēja. Tā Nācaretes Jaunava, kas tika apsolīta Jāzepam par līgavu, kļūst spoža Baznīcas ikona – Baznīcas, kura evaņģelizē, jo pati tika un nemitīgi tiek evaņģelizēta, pateicoties Svētā Gara darbībai, kurš darīja auglīgu viņas jaunavīgo klēpi. Praviešu tradīcijā žēlsirdība patiesi ir cieši saistīta – kā to izsaka vārda etimoloģiskā nozīme – tieši ar mātīšķības dziļumiem (*rahamim*) un arī ar dāsnu, uzticīgu un līdzjūtīgu (*hesed*) labestību, kas tiek praktizēta laulāto un vecāku un bērnu attiecībās.

2. Dieva derība ar cilvēkiem: žēlsirdības vēsture

Dievišķās žēlsirdības noslēpums atklājas Dieva derības ar Izraēļa tautu vēsturē. Patiesi, Dievs vienmēr sevi atklāj bagātu žēlsirdībā, tādu, kurš visās situācijās ir gatavs izrādīt savai tautai maigumu un dziļu līdzjūtību. Tas notiek īpaši visdramatiskākajos brīžos, kad ar neuzticību tiek salauzta derības saites un ir nepieciešams tās vēl ciešāk nostiprināt taisnībā un patiesībā. Šeit mūsu priekšā ir īsta mīlestības drāma, kurā Dievs spēlē tēva un nodotā vīra lomu, kamēr Izraēls spēlē neuzticīgā dēla/meitas un līgavas lomu. Tieši ģimenes tēli – kā tas ir Osejas gadījumā (sal. *Os* 1-2) – parāda, cik ļoti Dievs grib saistīties ar savu tautu.

Šī mīlestības drāma savu virsotni sasniedz Dēlā, kurš kļūva Cilvēks. Pār Viņu Dievs neierobežoti izlej savu žēlsirdību, padarot to pat par "Iemiesoto Žēlsirdību" (*Misericordiae Vultus*, 8). Jēzus no Nācaretes kā cilvēks ir patiesi Izraēļa dēls šī vārda visīstākajā nozīmē. Un Viņš pilnībā īsteno katram ebrejam adresēto pavēli klausīties Dievu – *Shema*, kas joprojām ir Izraēļa derības ar Dievu sirds: "Klausies, Izraēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs! Mīli Kungu, savu Dievu, ar visu sirdi, visu dvēseli un visu spēku!" (*At* 6,4-5). Dieva Dēls ir Līgavainis, kas dara visu, lai iekarotu savas līgavas mīlestību, ar kuru Viņš saistās ar savām beznosacījumu mīlestības saitēm, kas kļūst saskatāmas mūžīgās laulības derībā ar viņu.

Tā ir apustuliskās *kerigmas* pulsējošā sirds, kurā dievišķā žēlsirdība ieņem centrālo un fundamentālo vietu. Tas ir "Jēzū Kristū, kurš nomira un augšāmcēlās, Dieva pestīšanu nesošās mīlestības skaistums" (Ap. pamud. *Evangelii gaudium*, 36). Tā ir tā pirmā vēsts, "ko mums jā klausās aizvien no jauna dažādos veidos un ko vienmēr no jauna jāsludina katehēzē" (*turpat*, 164). Tāpēc žēlsirdība "atklāj Dieva attieksmi pret grēcinieku, dodot viņam jaunu iespēju nožēlot, atgriezties un ticēt" (*Misericordiae Vultus*, 21) un tādējādi patiesi atjaunojot attiecības ar Viņu. Krustā sistajā Jēzū Dievs grib aizniegt grēcīgo cilvēku, pat ja tas būtu vistālāk attālinājies; aizniegt to tieši tur, kur tas nomaldījās un attālinājās no Viņa. Un Viņš to dara cerībā, ka beidzot izdosies aizskart savas līgavas nocietināto sirdi.

3. Žēlsirdības darbi

Dieva žēlsirdība izmaina cilvēka sirdi un liek tam piedzīvot uzticīgu mīlestību, kas, savukārt, padara viņu spējīgu būt žēlsirdīgam. Tas katrreiz ir jauns brīnums, ka dievišķā žēlsirdība var pārņemt katra no mums dzīvi, pamudinot mūs mīlēt savu tuvāko un dzīvinot to, ko Baznīcas tradīcija dēvē par žēlsirdības darbiem miesai un dvēselei. Tie mums atgādina, ka mūsu ticība īstenojas konkrētos ikdienas darbos, lai palīdzētu savam tuvākajam miesas un dvēseles vajadzībās. Mēs tiksim tiesāti saskaņā ar šiem darbiem: saskaņā ar to, vai būsīm pabarojuši tuvāko, viņu apmeklējuši, stiprinājuši, palīdzējuši viņam augt. Tāpēc es gribēju, "lai kristīgā tauta Jubilejas gada laikā pārdomā par miesas un dvēseles žēlsirdības darbiem. Tādā veidā mēs atmodināsim savu sirdsapziņu, kas attiecībā uz nabadzības problēmu bieži vien ir iemigusī, un aizvien vairāk iedziļināsimies Evaņģēlijā, kur nabagi ir dievišķās žēlsirdības īpašie adresāti (*turpat*, 15). Patiešām, nabagā Kristus miesa "no jauna ir redzama kā izmocīta, ievainota, šaustīta, izsalkusi, bēgļa miesa

(...), lai mēs to atpazītu, aizskartu un rūpīgi atbalstītu (*turpat*). Tas ir nedzirdēts un ieļaujošs noslēpums, caur kuru vēsturē turpinās nevainīgā Jēra ciešanas. Viņš ir degošais krūms, kas deg nesavtīgā mīlestībā, un kura priekšā mēs, tāpat kā Mozus, varam tikai novilkt sandales (sal. *Izc* 3,5); un vēl jo vairāk tad, kad šis nabags ir mūsu brālis vai mūsu māsa Kristū, kas cieš savas ticības dēļ.

Šis mīlestības, kas ir stipra kā nāve (sal. *Dz* 8,6), priekšā visnozēlojamākais ir tas nabags, kurš sevi par tādu neatzīst. Viņš domā, ka ir bagāts, bet īstenībā ir visnabadzīgākais no nabagiem. Un, ja viņš tāds ir, tas ir tāpēc, ka viņš ir grēka vergs. Grēks liek viņam izmantot bagātības un varu nevis, lai kalpotu Dievam un citiem, bet lai noslāpētu sevi dziļo pārliecību, ka arī viņš ir nekas cits kā ubagojošs nabags. Jo lielāka viņa rokās ir vara un jo lielākas bagātības viņam pieder, jo lielāki kļūst šie aklie maldi. Viņš nonāk pat tik tālu, ka negrib redzēt nabaga Lācaru, kurš ubago pie viņa mājas durvīm (sal. *Lk* 16,20-21) un atspoguļo Kristu, kas trūkcietējos ubago mūsu atgriešanos. Lācars ir iespēja atgriezties, ko Dievs mums dāvā un ko mēs varbūt neredzam. Šo aklumu pavada augstprātīga visvarenības ilūzija, kur ar Jaunu smīnu atskan šie dēmoniskie vārdi: "Jūs būsiet kā dievi," (*Rad* 3,5) kas ir ikviena grēka sakne. Šāda ilūzija var kļūt arī par sociālu un politisku fenomenu, kā to parādīja 20. gs. totalitārisma režīmi un kā to šodien parāda vienveidīgās domas un zinātniski tehniskās ideoloģijas, kas mēģina Dievu padarīt nenozīmīgu un cilvēkus par masu, ar ko var manipulēt. To šodien var parādīt arī grēka struktūras, kas ir saistītas ar maldīgu attīstības modeli, kas tiek balstīts naudas elkdievībā. Savukārt pēdējās rezultātā cilvēki un bagātākās sabiedrības kļūst vienaldzīgas attiecībā uz nabagu likteni. Tās pat atsakās viņus redzēt un aizslēdz viņiem savas durvis.

Tāpat šī Jubilejas gada Lielais gavēnis mums visiem ir lieliska iespēja beidzot sakārtot savu dzīvi ar Dieva Vārda klausīšanos un žēlsirdības darbiem. Ja ar miesas žēlsirdības darbiem savos brāļos un māsās, kurus nepieciešams paēdināt, apgērbt, kuriem vajag dot pajumti un kurus jāuzņem, mēs pieskaramies Kristus miesai, tad garīgie žēlsirdības darbi – padoma došana, pamācīšana, piedošana, aizrādīšana, lūgšana – tiešākā veidā skar mūsu kā grēcinieku stāvokli. Tāpēc miesas darbus un garīgos darbus nekad nedrīkst šķirt. Patiešām, tieši saskaroties ar Krustā sistā Jēzus miesu visnabadzīgākajos, grēcinieks kā dāvanu var saņemt apziņu, ka viņš pats ir nekas cits kā nabaga lūdzējs. Pateicoties šim ceļam, "augstprātīgajiem", "varenajiem" un "bagātajiem", par kuriem runā *Magnificat*, ir iespēja atzīt, ka arī viņus nepelnīti mīl Kristus, kurš arī par viņiem tika piesists krustā, nomira un augšāmcēlās. Šī mīlestība ir vienīgā atbilde slāpēm pēc laimes un bezgalīgās mīlestības, ko cilvēks maldīgi domā remdēt ar zināšanu, varas un bagātību dieviem. Tomēr joprojām pastāv risks, ka augstprātīgie, bagātie un varenie, aizvien ciešāk aizverot savas durvis Kristum, kurš nabagajā cilvēkā turpina klauvēt pie viņu sirds durvīm, beigās varētu pakļaut sevi pazudināšanai šajā mūžīgajā vientulības bezdibenī, ko sauc par elli. Tādējādi viņiem un mums visiem no jauna atskan griezīgie Ābrahama vārdi: "Viņiem ir Mozus un pravieši, lai viņi tiem klausā!" (*Lk* 16,29) Šī darbīgā klausīšanās mūs vislabāk sagatavos Līgavaiņa, kurš nu ir augšāmcēlies un vēlas šķīstīt savu nākamo Līgavu, kas gaida Viņa atgriešanos, galīgās uzvaras pār grēku un nāvi svinēšanai.

Nepieļausim, ka šis Lielā gavēņa laiks, kas ir labvēlīgs atgriešanās laiks, paitu tukšā! Mēs to lūdzam ar Vissvētākās Jaunavas Marijas mātīško aizbildniecību. Viņa bija pirmā, kura dievišķās žēlsirdības priekšā, ko tā par velti saņēma, saskatīja savu niecīgumu (sal. *Lk* 1,48), atzīstot sevi par pazemīgo Kunga kalponi (sal. *Lk* 1,38).

Vatikānā, 2015. g. 4.10., Svētā Asīzes Franciska svētkos: Francisks

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romās katoļu draudzē

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta
uzstādīšana un adorācija;

Lielajā Gavēnī:

10:40 – “Rūgtās asaras”
dziedājums;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. 9:00.

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. 17:00 pirms sv. Mises.

2.02. – Kunga Prezentācijas templī svētki (Sveču diena):

18:00 – Sv. Mise ar sveču svētīšanu un
Gaismas procesiju.

3.02. — sv. Blazija diena:

svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un elpošanas
ceļu slimniekiem pl. 18:00.

4.02. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise
pl. 18:00 par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.
Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

5.02. — Sv. Agates diena:

tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens pl. 18:00.
Pēc Mises — mēneša pirmās piektdienas
dievkalpojums Jēzus Sirds godam.

9.02. — Aizgavēņa vakarā: Pankūku balle pēc sv. Mises pl. 18:00.

Lūgums atnest maziņu “groziņu” ar pašceptām
dažāda veida pankūkām. Labākās un oriģinālākās
pankūkas saimniece saņems apbalvojumu pankūku
konkursā. Varēs redzēt bides un fragmentus no mūsu
kopīgajiem draudzes darbiem.

10.02. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto pelnu
kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un
piena produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un
slimi cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātām, pārējās
ir vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecas, skaļa mūzika.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana sv. Mises laikā
pl. 18:00. Pēc sv. Mises — Rožukronis par
slimniekiem Vissvētākā Sakramenta priekšā.

14.02. — Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija
svētki.

22.02. — Sv. Pētera katedras svētki.

Uzmanību!

Trešdienās pl. 19:30 draudzes mājā notiek katehēzes
nodarbības pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām,
Pirmo sv. Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams
piedalīties arī brīvklauštājiem!

Pamudiniet visus, kuri vēl nav sakārtojuši savu garīgo
dzīvi, piedalīties šajās apmācībās!!!

*Aicinām jaunus, muzikālus dziedātājus, sevišķi
puišus, vīrus, nākt dziedāt draudzes korī!!!
Zēni un jaunekļi tiek mīļi aicināti kalpot pie altāra kā
ministranti mūsu baznīcā!!!*

Sirsnīgi sveicam:

*mūsu bijušo avīzītes redaktori Ilzi Sniegu-Sniedziņu ar
meitiņas nākšanu pasaulē 19.01.2016. Lai Kungs viņu
sargā un svētī ar labu veselību, nesot lielu
iepriecinājumu savai māmiņai!*

*Donatu Ļesņečenoku (2.02.) un Malvīni Hiršfeldi
(15.02.) dzimšanas jubilejā (75); monsinjoru priesteri
Oļģertu Daļeckī 80 gadu jubilejā (2.02.)!!!*

Lūgšana tautas vienotībai

Mans Dievs, mans Tēvs, Tevi sirsnīgi lūdzu,
Tu, debess un zemes Valdinieks,
Sadzirdi, uzklausi lūgšanu manu,
Es maziņš, esniecīgs Tavs grēcinieks.

Teve lūgšanu sūtu no zemes šīs,
Kuras Tu pats esi Radītājs.
No Tava Vārda tapa šī zeme,
Saule, gaisma un cilvēki – mēs.

Sūti mums visiem Latvijas ļaudīm
Savu mieru, kura tik ļoti mums trūkst,
To vienotību un dāvanas tās,
No Svētā Gara kas apskaidrotas.

Lai saprastu visi gan labo, gan ļauno,
Lai mācētu atšķirt, kas labs un kas slikts,
Un, pieņemot visus likumus jaunos,
Zem kājām lai būtu mums drošākais tilts.

Tu esi tā gaisma, bez kuras mēs akli,
Lai ejamos ceļus ved Tava roka.
Par mūsu vainām Tu izcietis esi
Golgātas kalnā pie krusta koka.

Teve sirsnīgi lūdzu, mans Dievs un mans Tēvs,
Tu, zemes un debess Valdinieks,
Lai lūgšana mana nonāk pie Tevis,
To uzklausi, piedod un palīdzi mums. Amen. *V. Kalve*

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija**
FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Aicinām ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.: 29855768,

e-pasts: asolims@inbox.lv); www.lielvardnieki.lv